

O. W. Kuusinen

LOKAKUUN SUURI SOSIALISTINEN VALLANKUMOUS

LOKAKUUN SUURI SOSIALISTINEN VALLANKUMOUS

Maailman ensimmäisen sosialistisen valtion suuret perustanlaskijat Lenin ja Stalin pitivät Lokakuun suurta sosialistista vallankumousta sen voiton ensimmäisistä päivistä alkaen perinpohjaisena käänteenä ihmiskunnan historiassa vanhasta kapitalistisesta maailmasta uuteen sosialistiseen maailmaan.

Historiallisessa teoksessaan "Lokakuun vallankumouksen nelivuotispäivä" V. I. Lenin kirjoitti:

"... Meillä on oikeus ylpeillä ja me olemme ylpeitä siitä, että meidän osaksemme on langennut onni aloittaa neuvostovaltion rakentaminen, aloittaa näin uusi aikakausi maailman historiassa, uuden luokan herruuden aikakausi, sen luokan, jota kaikissa kapitalistisissa maissa on sorrettu ja joka kulkee kaikkialla uutta elämää kohti, voittoon porvaristosta, proletariaatin diktatuuriin, ihmiskunnan vapauttamiseen pääoman ikeestä ja imperialistisista sodista". (Lenin, Kootut teokset, XXVII).

Kuuluisassa artikkelissaan "Lokakuun vallankumouksen kansainvälinen luonne", joka on omistettu lokakuun vallankumouksen 10-vuotispäivälle, toveri Stalin kirjoitti:

"... Lokakuun vallankumouksen voitto merkitsee perinpohjaista käännettä ihmiskunnan historiassa, pe-

rinpohjaista käännettä maailman kapitalismin historiallisessa kohtalossa, perinpohjaista käännettä maailmanproletariaatin vapautusliikkeessä, perinpohjaista käännettä koko maailman riistettyjen joukkojen taistelukeinoissa ja organisaatiomuodoissa, elintavoissa ja perinteissä, kulttuurissa ja ideologiassa.” (Kootut teokset, X)

Työväenluokan nerokkaiden ajattelijain ja johtajain Leninin ja Stalinin teokset auttavat miljoonia sosialismin puolesta eturivissä taistelevia kaikissa maanosissa ymmärtämään oikein Lokakuun vallankumouksen kansainvälisen merkityksen innoittavana esimerkkinä kapitalististen maiden työläisille ja siirtomaiden sorretuille kansoille, perustana työtätekevien voiton jouduttamiselle koko maailmassa.

I

Imperialistisen maailman vallanpitäjät alkoivat heti proletariaatin diktatuurin Venäjällä saaman voiton jälkeen ponnistella kaikin mahdollisin keinoin sammuttaakseen proletaarisen vallankumouksen liekin Euroopassa. 14 kapitalistisen valtion sotilaallinen interventio ja kaikki muut yritykset Venäjän palauttamiseksi maailman imperialismiin helmaan päättyivät täydelliseen romahdukseen. Euroopan muissa maissa — Saksassa, Itävallassa, Unkarissa, Italiassa, Puolassa ja Suomessa — imperialistien onnistui silloin kukistaa verisen terrorin avulla ja sosialidemokraattisia pettureita hyväkseen käyttämällä työväenluokan vallankumouksellinen rynnistys porvariston valtaa vastaan.

Mutta porvaristo ei voinut missään ehkäistä kommunististen puolueiden perustamista ja kehitystä, näiden puolueiden, jotka ottivat toimintansa perustaksi marxismin—leninismin periaatteet, Leninin ja Stalinin puolueen laajan kokemuksen.

Lokakuun vallankumouksen voiton johdosta kansainvälisen työväenluokan aktiivisuus kasvoi voimakkaasti. Pelätessään työväenluokkansa vallankumouksellistumista porvarillisten maiden hallitsevat piirit avasivat kaikki neuvostovastaisen propagandan sulut hukuttaakseen totuuden neuvostomaasta loppumattoman parjauksen ja valheiden vyöryyn. Samaan aikaan ne järjestivät maitensa kommunistien villin ajojahdin ja järjestelmällisen vainon. Sosialidemokraattisten puolueiden oikeistolaiset johtajat ponnistivat kapitalismin pelastaakseen kaikkensa työväenliikkeen hajoittamiseksi.

Imperialistit pyrkivät erikoisesti lujittamaan vastavallankumouksellista järjestelmää Neuvostoliiton naapurimaissa Euroopassa pitäen näitä maita kansainvälisen taantumuksen "etuvartioina".

Nykyisin on hyödyllistä muistuttaa siitä, mihin johti hillittömän porvarillisen terrorin politiikka meidän läntisissä naapurimaissamme. Saavuttivatko näiden maiden riehuvat taantumukselliset ja heidän ulkomaiset yllyttäjänsä asettamansa päämäärän?

Kommunistisia puolueita heidän ei onnistunut tuhota. Maan alle ajetut kommunistiset järjestöt tunkeutuivat syvälle työväenjoukkojen keskuuteen ja tekivät vallankumouksellista työtä. Alituisesta aseellisten voimien käytöstä lakkojen, työläisten ja talonpoikaisjoukkojen kokousten ja mielenosoitusten tukahduttamiseksi, puutteen ja riiston kärjistymisestä työtätekevien joukkojen suuttumus ei tietenkään vähentynyt, vaan voimistui.

Huolimatta kaikkien Neuvostoliittoa koskevien totuudenmukaisten tietojen ankarasta kiellosta meidän naapurimaittemme työtätekevät saivat vähitellen tietää totuuden neuvostoihmisten urotoista ja suurista saavutuksista, vallavien stalinilaisten viisivuotissuunnitelmien

täyttämisestä, kolhoosiliikkeen saavutuksista ja sosialistisen järjestelmän voitosta.

Kaikki tämä piti näiden maiden oikeuksia vailla elävien raatajien riveissä yllä hengen sitkeyttä ja toivoa kapitalistisesta orjuudesta vapautumisesta.

Puola ja Tshekkoslovakia joutuivat fasistisen Saksan orjuuteen. Romanian, Bulgarian ja Unkarin hallitsevat klikit myivät maansa Saksan imperialismille ja ryhtyivät Hitlerin käytyreiksi hänen aloittaessaan sodan Neuvostoliittoa vastaan. Näiden maiden kaikkia isänmaallisia ja demokraattisia aineksia, ennenkaikkea eturivin työläisiä, jotka halusivat hartaasti neuvostokansan voittoa, elähdytti jokainen viesti neuvostoaseiden sotilaallisista voitoista suurella toivolla. Kun neuvostocarmeija vapautustehtävänsä täyttäessään vapautti naapurimaat saksalaisten fasistisesta orjuudesta, näiden maiden kansanjoukot ottivat neuvostosoturit avosylin vastaan ja auttoivat heitä lyömään lopullisesti vihollisen asevoimat.

Mitä näissä maissa sitten on tapahtunut sen jälkeen, kun ne vapautuivat Saksan fasismin kynsistä? Itse asiassa niissä on tapahtunut todellinen yhteiskunnallinen kumous: valta on siirtynyt porvariston käsistä proletariaatin johtamien työtätekevien käsiin. Eikö tämä todista, että porvariston luokkaherruuden pohja oli niissä jo sitä ennen perusteellisesti horjunut. Monien vuosien kuluessa patoutunut joukkojen kuohunta porvarillisten vallanpitäjien mielivallan johdosta oli niin yleinen, että heti kun fasistinen terrorikoneisto lakkasi toimimasta, työtätekevien perusjoukot lähtivät kulkemaan työväenluokan mukana tunnustaen sen johtavan osuuden. Heti kun kommunistiset puolueet tulivat esiin maan alta, laajat työväenluokan joukot liittyivät niiden ympärille. Oikeistososialidemokraattiset porvariston kätyrit joutuivat ai-

van irralleen joukoista, ja tapahtumien kulku heitti heidät pian yli laidan. Rehelliset vasemmistososialistit yhtyivät kommunistien kanssa.

Näin kävi selville, että porvariston taantumuksellinen huippukerros itse myötävaikutti terrorikomentonsa vuosina porvariston luokkaherruuden perusteiden horjuttamiseen. Sellainen on opetus!

Neuvostoliiton voitto suuressa isänmaallisessa sodassa vapautti Itä-Euroopan maat fasistisesta ikeestä ja avasi Itä-Euroopan maiden kansoille demokraattisen kehityksen tien.

Imperialistien palkkaamat sanomalehtituhertajat ovat yrittäneet levittää sellaistakin valhetta, että Neuvostoliitto muka olisi tyrkyttänyt näiden maiden kansoille kansandemokraattisen järjestelmän. Mutta kuka uskoo tällaista pötyä? Kaikkihan tietävät, että Puolan, Tshekkoslovakian, Unkarin, Romanian, Bulgarian ja Albanian kansanjoukot antoivat valtavalla innostuksella ja yksimielisyydellä kannatuksensa kansandemokratialle. Tahtoessaan kerta kaikkiaan vapautua kapitalistien ja suurmaanomistajien ikeestä ne vaativat teollisuuden kansallistamista ja suurtilallisten maiden takavarikoimista viipymättä. Ja ennenkaikkea näiden maiden kansat tahtoivat elää täysin riippumattomina imperialistisista valloista.

Samalle tielle pyrkivät myös Jugoslavian työtätekevät. Mutta angloamerikkalaisten imperialistien onnistui asiamiestensä, Titon halveksitun petturijoukkion avulla muodostaa Jugoslaviaan fasistinen pyövelikomento, joka täyttää imperialistien jokaisen inhoittavan tehtävän. Mutta Jugoslavian työtätekevät tulevat epäilemättä lakaisemaan tieltään Titon joukkion ja palauttamaan maansa sosialismin kehityksen tielle.

Kansandemokratian maat ovat siirtyneet uudelle historiallisen kehityksen tielle. Se on sama yhteiskunnallisen kehityksen tie, jolle Venäjän työtätekevät astuivat v. 1917 vietyään loppuun Lokakuun vallankumouksen, kapitalismista sosialismiin siirtymisen tie. Keski- ja kaakkois-Euroopan maat aloittivat tämän siirtymisen omalaa-tuisessa uudessa valtiollisessa muodossa, ei neuvostoval-lan ja neuvostodemokratian muodossa, vaan kansan-demokratian muodossa. Mutta varmaa on, että kan-sandemokraattinen valtio, joka on työväenluokan joh-tama työtätekevien valtio, tulee neuvostokansan tukeen nojautuessaan täyttämään ylimenokaudelle välttämät-tömät proletariaatin diktatuurin tehtävät. Sen takaa kansandemokratian maiden johtavien puolueiden, kom-munististen ja työväenpuolueiden oikea politiikka, näi-den puolueiden, joissa työväenluokan poliittinen yhte-näisyys on toteutettu marxismin—leninisin pohjalla.

Kansandemokratian maiden työtätekevien työn ja ponnistusten tärkeimpänä takeena, näiden maiden riip-pumattomuuden, turvallisuuden ja onnellisen tulevai-suuden takeena on niiden ystävyys ja kiinteä yhteistoi-minta suuren Neuvostoliiton kanssa.

II

Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous antoi alun ennennäkemättömälle kansalliselle vapausliikkeelle siir-tomaissa, joiden kansat silloin ensi kerran historiassa näkivät esimerkin todella kansainvälisestä kansallisuus-kysymyksen ratkaisusta. Toveri Stalin kirjoitti v. 1927:

”Kylvettyään vallankumouksen siemeniä niin imperia-lismin keskukseksi kuin sen selustaankin, heikennettyään imperialismin mahtia ”emämaissa” ja horjutettuaan sen herruutta siirtomaissa Lokakuun vallankumous saattoi

siten kyseenalaiseksi itse maailmankapitalismin olemas-saolon kokonaisuudessaan.” (Kootut teokset X.)

Siirtomaavallankumousten ensimmäinen aalto vyöryi vv. 1925—1926 nousten korkeimmalle Kiinassa ja Indo-nesiassa. Toinen aalto, joka jo sai koko kansan vapaus-sotien muodon, nousi välittömästi sen jälkeen, kun fasis-tinen Saksa ja imperialistinen Japani oli v. 1945 sotilaa-lisesti murskattu pääasiallisesti Neuvostoliiton voimin. Tämä tavattoman voimakas aalto kulki tunnetusti aluksi yli Indonesian, Vietnamin, Malakan ja Birman. Sen jäl-keen maapallon kansoista suurilukuisin, Kiinan kansa, nousi päättävään rynnäkköön kaikkia niitä linnoituksia vastaan, joihin sen viholliset ja sortajat, Kuomintangin taantumukselliset ja ulkomaiset imperialistit olivat pe-siytyneet.

Yli kahdenkymmenen vuoden ajan Kuomintangin hal-litseva klikki kuristi ja ryösti Kiinan kansaa nojautuen ulkomaisten imperialistien tukeen. Kuomintangin la-honnut valtakomento sai katalalla kansallisella petos-politiikallaan osakseen kansan syvän vihan ja halveksu-misen.

Kun Japanin imperialistit miehittivät Kiinan tärkeim-mät alueet, todellista taistelua japanilaisia miehittäjä vastaan ei käynyt Tshiangkaihekin hallitus, vaan yksin-omaan Kansan vapautusarmeija kiinalaisten kommu-nistien johtamana. Japanin tappion jälkeen Tshiang-kaihekin klikki, joka oli saanut runsaasti dollareita en-nakkona Amerikasta, sitoutui myymään Kiinan Ameri-kan imperialistien temmellyskentäksi. Ei ole ihme, että Kiinan kansa tuli vakuutetuksi kirotun kuomintangilai-sen komennon kukistamisen välttämättömyydestä ja liit-tyi sen vapauden lipun ympärille, jonka Kiinan kommu-nistinen puolue oli kohottanut korkealle.

Uteliaat kysyivät: Missä sitten olivat siihen aikaan kerskailevat amerikkalaiset imperialistit, kansainvälisen taantumuksen pääjohtajat, jotka niin itsetietoisesti taivoittelivat monopoliosaa Kiinan siirtomaasorrossa? He olivat Kiinassa itse tapahtumapaikalla. Siellä toimi kenraali Marshall, siellä oli lukuisia amerikkalaisia sotilasneuvonantajia Kuomintangin armeijassa. Eivätkö he sitten yrittäneet ehkäistä Kuomintangin valtakomennon romahdusta, kansandemokraattisen Kiinan voittoa? Kyllä he sitä yrittivät ja lujasti yrittivätkin. "Valkoisessa kirjassa", jonka ulkoministeriö on julkaissut puolustautuakseen Amerikan pettyneiden taantumuksellisten edessä, todistellaan sadoilla sivuilla yhtä ja samaa: kyllähän me tahdoimme ja kaikki keinoin yritimme ehkäistä Kiinan kansan vapautuksen — tahdoimme, mutta emme voineet . . .

Minkätähden he eivät voineet? Vain sentähden, että koko historiallisen kehityksen kulku oli luonut sellaisen kansainvälisen tilanteen, joka ei antanut heille mitään menestyksen toiveita Kiinan kohtaloon puuttumisessa ja sen ratkaisemisessa. Toisen maailmansodan tuloksenaan oli, seurauksena siitä, että neuvostoarmeija murskasi täydellisesti Saksan ja Japanin sotakoneiston, toisaalta imperialismin kansainvälisen leirin heikentyminen, toisaalta taas demokraattisten voimien mahtava kasvu koko maailmassa. Tällainen tilanne sitoi selvästi kansainvälisen imperialismin päävoimia.

Täydellä syyllä Kiinan kommunistisen puolueen keskuskomitean puheenjohtaja, Kiinan kansan johtaja Mao Tse-tung kirjoitti kesällä 1949:

"Jos ei olisi ollut olemassa Neuvostoliittoa, jos ei olisi ollut voittoa fasisminvastaisessa toisessa maailmansodassa, jos — mikä on erikoisen tärkeätä meille — Japa-

nin imperialismia ei olisi murskattu, jos Eurooppaan ei olisi ilmestynyt uuden demokratian maita . . . , niin kansainvälisten taantumusvoimien painostus olisi tietenkin ollut huomattavasti voimakkaampi kuin nyt. Olsimme me voineet saavuttaa voittoa sellaisten olosuhteiden vallitessa? Tietenkään emme."

Kiinan kommunistinen puolue, kansansa vapaustaitelun johtava voima, saavutti ratkaisevaa menestystä pitäessään ohjeenaan Leninin ja Stalinin tutkimustensa perusteella luomaa tieteellistä teoriaa kansallisesta siirtomaavallankumouksesta.

Kiinan suuri kansa saavutti täydellisen voiton. Tämän vuoden syyskuussa Kansan poliittinen neuvonantava konferenssi Pekingissä julisti Kiinan Kansantasavallan perustetuksi ja muodosti Kiinan keskuskansanhallituksen. Monien miljoonien ihmisten asuttama vapaa Kiina astui vankasti demokratian ja rauhan suuren kansainvälisen leirin riveihin.

Kiinan rinnalla on Korean kansandemokraattinen tasavalta, joka muodostettiin vuonna 1948 Pohjois-Korealla toimeenpantujen tärkeiden demokraattisten uudistusten tuloksena sen jälkeen, kun neuvostoarmeija oli vapauttanut sen Japanin siirtomaajouduudesta. Tosin Etelä-Korea on vielä amerikkalaisten miehitysjoukkojen anturan alla, mutta terrorista ja vainoista huolimatta Etelä-Korean väestön enemmistö antaa kannatuksensa kansandemokraattiselle vallalle.

Ei ole epäilystä siitä, etteikö näillä suurilla edistysaskeleilla siirtomaamaailmassa olisi tavattoman tärkeä merkitys sekä siirtomaiden ja riippuvaisten maiden kansojen vapausliikkeen tuleville näköaloille että demokratian ja sosialismin voimien kehitykselle imperialistisissa maissa.

III

Demokratian ja sosialismin voimat kasvavat kaikkialla maailmassa.

Toisen maailmansodan tuloksena kapitalismin yleinen kriisi on jyrkästi kärjistynyt. Neuvostokansan ja neuvostoarmeijan maailmanhistorialliset urotyöt suuressa isänmaallisessa sodassa herättivät ihastusta koko maailman työtätekevissä ja voimistivat tavattomasti heidän Neuvostoliittoa kohtaan tuntemaansa vetovoimaa. Se loi suotuisan pohjan työväenliikkeen nousulle kaikissa kapitalistisissa maissa. Länsi-Euroopan kommunistiset puolueet, jotka sodan aikana taistelivat uhrautuvasti maittensa fasistisia orjuuttajia vastaan, voittivat työtätekevien laajojen joukkojen luottamuksen. Erikoisen voimakkaasti kommunistinen liike kehittyi Ranskassa ja Italiassa.

Saksan vapautuminen fasismin vallasta loi sielläkin uuden tilanteen, jonka kehitys tänä vuonna johti Saksan demokraattisen tasavallan muodostamiseen. Se merkitsee tärkeätä käännettä Euroopan historiassa ja ennenkaikkea Saksan kansan elämässä.

Fasistisen diktatuurin kaudella Saksa oli maailman imperialismin tärkein hyökkäävä voima. Toistakymmentä vuotta Saksan valtion johdossa riehui hitleriläinen bandiittijoukkio, joka täytti monopolipääoman ja junkkerien ylimpien herrojen hirvittäviä rikollisia tehtäviä. Saksan työväenluokka joutui petomaisen sorron alaiseksi. Kansainvälisen taantumuksen haaskalinnut riemuitsivat varmoina siitä, ettei itsenäisen työväenliikkeenä koskaan pääse nousemaan Saksassa eikä muissaakaan maissa, jotka müncheniläiset jättivät Saksan fasismin raadeltaviksi.

Riehaantunut Saksan fasismi murskasi kuitenkin ot-

sansa neuvostovaltion panssariin. Neuvostoliiton johdonmukainen politiikka, joka tähtäsi Saksan demokratisoimiseen ja demilitarisointiin, antoi Saksan neuvostovyöhykkeen väestölle mahdollisuuden saada nopeasti aikaan tärkeitä taloudellisia ja poliittisia uudistuksia.

Hyljäten päättäväisesti angloamerikkalaisten valtojen pyrkimyksen Saksan hajoittamiseen, jonka tarkoituksena oli tehdä sen länsiosista imperialistisen hyökkäyksen tukikohta Euroopassa, neuvostohallitus on puolustanut Potsdamin konferenssin päätöstä yhtenäisen demokraattisen ja rauhaarakastavan Saksan valtion luomisesta. Mutta kun länsivallat menivät niin pitkälle, että ne Saksan yhtenäisyyden kavaltajien avulla muodostivat omia tarkoituksiaan varten erillisen Bonnin "valtion", Saksan kansa, joka pitää arvossa valtiollista riippumattomuuttaan ja tulevaisuuttaan, kieltäytyi tunnustamasta tällaista marionettivaltiota. Saksan kansanneuvosto julisti Saksan demokraattisen tasavallan perustetuksi ja tasavallan väliaikaisen hallituksen muodostetuksi Berliinissä; tälle hallitukselle neuvostohallitus luovutti ne hallinnolliset tehtävät, jotka olivat kuuluneet Neuvostoliiton sotilashallinnolle.

Näin laskettiin perusta yhtenäiselle, riippumattomalle, demokraattiselle ja rauhaarakastavalle Saksalle. Se merkitsee raskasta poliittista tappiota imperialistiselle leirille, sillä varmaa on, että laajat kansajoukot tulevat myöskin Länsi-Saksassa antamaan kannatuksensa väliaikaisen hallituksen taistelulle koko Saksan yhdistämiseksi lopullisesti Saksan demokraattisen tasavallan perustuslain pohjalla.

Eikä kukaan voi kieltää sen toveri Stalinin ilmaiseman ajatuksen totuudenmukaisuutta, että "rauhaarakastavan demokraattisen Saksan olemassaolo rauhaarakasta-

van Neuvostoliiton rinnalla tekee mahdottomiksi uudet sodat Euroopassa, lopettaa verenvuodatukset Euroopassa ja tekee Euroopan maiden orjuuttamisen mahdottomaksi maailman imperialisteille."

Tämän päämäärän saavuttamiseksi käydään ja on käytävä päättävää imperialisminvastaista taistelua ei yksistään Saksassa, vaan myös kansainvälisessä mittakaavassa. Ilman laajan demokraattisen imperialisminvastaisen leirin sitkeätä taistelua ei voida taltuttaa maailmanherruuteen rynnistäviä nykyajan imperialisteja.

Ihmiskunnan onneksi imperialisminvastaiseen taisteluun osallistuvien kansojen leiri kasvaa nyt ripeästi kaikissa maissa. Tämän leirin taisteluun osallistuvat itse asiassa jo kommunististen puolueiden ja vasemmistososialistien järjestöjen lisäksi myös sellaiset monimiljoonaiset kansainväliset järjestöt kuin Maailman Ammattiyhdistysten Liitto, rauhanpuolustajien liike, fasisminvastainen naisten liike, demokraattisen nuorison järjestöt sekä lukuisat Neuvostoliiton ystävien ja maamme kanssa harjoitettavan kulttuuriyhteistoiminnan yhdistykset. Yhä uusia kansankerroksia yhtyy demokraattisen leirin aktiiviseen taisteluun.

Kansanjoukkojen kasvavan vetovoiman demokraattisten imperialisminvastaisten voimien taisteluleiriä kohetaan selittää ennen kaikkea se seikka, että angloamerikkalaisten imperialistien politiikka on selvästi tähdätty kansojen perusetuja vastaan. Voiko esimerkiksi Ranskan kansa rauhallisesti tyytyä siihen, että Ranskan teollisuutta nyt supistetaan huomattavasti amerikkalaisten imperialistien käskystä, että keinotekoisesti aikaansaadon laajaa työttömyyttä, että kotimaisten markkinain kaikki ovet avataan selkoselälleen amerikkalaisille tuontitavaroille, että Ranskan arvokkaimpia teollisuuslaitok-

sia luovutetaan Wall Streetin monopolien valvontaan jne. Amerikan imperialisteille ei tietenkään ole vaikeata lahjoa yksityisiä kapitalisteja ja politikoijsijoita: heille ei ole vaikeata, kun he käyttävät antikommunismia salaisena taikakeinonaan, saada Ranskan porvariston koko taantumuksellista huippukerrosta silmukkaan. Ja kaikkein helpointa heille on pakottaa oikeistososialistiset johtajat esiintymään sen puolesta, että Ranska luopuisi riippumattomuudestaan ja suvereenisuudestaan. Mutta suostuuko Ranskan vapauttarakastava kansa tähän?

Amerikan imperialistit ovat tottuneet pitämään kysymystä muiden kansojen riippumattomuudesta ja suvereenisuudesta yksinkertaisesti vain kysymyksenä vaihtokaupasta. Mutta todellisuudessa se on elintärkeä kysymys, kysymys jokaisen kansakunnan tulevaisuudesta ja kunnian. Ei Ranskan, ei Intian eikä muitakaan kansoja voida saada vakuutetuiksi siitä, että niiden maan riippumattomuus ja kunnia olisi myytävä. Ne taistelevat ja tulevat taistelemaan kommunististen puolueiden johdolla amerikkalaista orjuutusta vastaan.

Aivan samoin kansat eivät voi hyväksyä imperialistien suunnitelmia uuden maailmansodan valmistelemiseksi. Epäilemättä myöskin Amerikan ja Englannin kansat tuomitsevat suuttumuksella sodanlietsojien rikolliset vehkeilyt.

Siitä huolimatta angloamerikkalaiset imperialistit harjoittavat kuumeisesti kilpavarustelua ja muodostavat hyökkääviä sotilaallisia ja poliittisia liittoja aikoen pakottaa monia kansoja käymään sotaa niiden hyökkäyspäämäärien saavuttamiseksi, jotka niille on saneltu Washingtonista ja Lontoosta. Mutta mistä syystä kansojen olisi sodittava angloamerikkalaisten imperialistien maailmanherruuden pystyttämiseksi? Ja ketä vastaan

niitä kehoitetaan sotimaan? Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan! Vastauksena tähän julkeaan kehoitukseen liike sodanlietsojia vastaan kasvaa yhä laajemmaksi. Ja kansojen todelliset edustajat julistavat avoimesti ja lujasti: "Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan kansamme eivät koskaan tule sotimaan!"

Kaikista merkeistä päätellen monissa kapitalistisissa maissa on nyt käynnissä syvälinen prosessi työtätekevien perusjoukkojen siirtyessä yhteisrintamaan kommunistien kanssa. Oikeistososialistit, jotka nyt läyttävät taantumuksellisen suurporvariston inhoittavimpia, työtätekeville kaikkein vahingollisimpia tehtäviä, menettävät vuosi vuodelta yhä enemmän entistä vaikutustaan työväenjoukkoihin. Asiain logikka työntää joukkoja taisteluhenkiseen yhteistoimintaan kommunistien kanssa. Työtätekevien laajat kerrokset oppivat omasta kokemuksestaan. Luonnollista on, etteivät kaikki heti kehity tietoisuudessaan kommunistiselle tasolle. Mutta kommunismi vetää heitä puoleensa yhä lähemmäksi ja lähemmäksi.

Tämä on tärkeä ajan merkki, joka herättää pelkoa ja hysteriaa imperialistisessa leirissä. Osittain tästä johtuu ilmeisesti myöskin nykyaikaisen imperialismien ulkopoliittikan selvä seikkailuhenki. Tuomittu ja kuoleva kapitalismi on kauhun vallassa, se on kallistumassa "Forrestalin taudin" kaltaiseen houreenomaiseen paniikkiin. Monet imperialistit kirkuvat suorastaan hysteerisesti "neuvostohyökkäyksen" uhasta. Koko maailma tietää, että se on valhetta.

Suuri neuvostomaa ei uhkaa ketään. Mutta jotain muuta uhkaavaa on lähestymässä kapitalismin linnakkeita: kriisi, kärkevä ja syvä taloudellinen ja poliittinen

kriisi lähestyy. Nopein askelin lähestyy kapitalistisen järjestelmän lainmukainen loppu proletariaatin kukistaessa sen niinkuin Marx ja Engels jo yli sata vuotta sitten ennustivat.

Yhtä lainmukaista on se, että työtätekevien perusjoukot kapitalistisessa maailmassa siirtyvät proletariaatin kommunistisen etujoukon puolelle yhtyen taisteluun niiden yleisien aatteiden ja periaatteiden puolesta, jotka Lokakuun suuri sosialistinen vallankumous julisti.

Lokakuun vallankumouksen synnyttämästä neuvostovaltiosta on tullut maailman mahtavin valta. Karaistuneen etujoukkonsa, Leninin ja Stalinin puolueen johtamana neuvostokansa on teoissa tuonut näkyviin sosialistisen järjestelmän verrattoman etevämmyyden. Se on saavuttanut ja saavuttaa edelleenkin koko maailmaa hämmästyttäviä tuloksia kommunistisen yhteiskunnan rakentamisessa. Neuvostovaltio todisti maailmanhistoriallisella voitollaan sodassa, johon imperialistit sen pakottivat, kykenevänsä murskaamaan minkä hyökkääjän tahansa. Neuvostoliiton stalinilainen ulkopoliittikka puolustaa rauhaa ja kaikkien kansojen riippumattomuutta ja tasa-arvoisuutta imperialistien hyökkäyksiä vastaan ja näyttää suurta esimerkkiä todella vilpittömien ystävyys-, yhteistyö- ja keskinäisten avunantosuhteiden kehittämisessä vapaiden kansojen kesken.

Sentähden on neuvostovaltamme suuri arvovalta ja vaikutus kansainvälisessä politiikassa ymmärrettäviä. Neuvostoliitto on kansainvälinen rauhan, demokratian ja sosialismin mahtava suojarahustus. Neuvostokansa on koko edistyksellisen ihmiskunnan lipunkantaja. Neuvostoliiton mainehikkaalta kommunistiselta puolueelta kansainvälinen proletariaatti oppii voittamisen taidon.

Ei ole ihme, että nykyisin jo sokeatkin alkavat nähdä

Lokakuun suuren vallankumouksen avanneen uuden aikakauden ihmiskunnan historiassa, kapitalismin kukistumisen aikakauden, sosialismin ja kommunismin voiton aikakauden. Neuvostoliitto valaisee mahtavana majakkana kaikille kansoille tietä eteenpäin. Ihmiskunnan valtava enemmistö tukee jo demokratian ja sosialismin suuren leirin vapaustaistelua. Ei ole sitä voimaa, joka voisi sulkea maailman vapauttarakastavilta kansoilta tien kommunismiin.

Stalin, maailman työtätekevien suuri johtaja ja opettaja, johtaa nerollaan sorrettua ihmiskuntaa vapautukseen kapitalistisesta orjuudesta. Stalinin nimi on työväenluokan mahtin, maineen ja miehuuden tunnuskuva, kutsu leppymättömään taisteluun riistäjiä vastaan kommunismin voiton nimessä. Stalinin nimeen koko edistyksellinen ihmiskunta, kaikki vapautta rakastavat kansat, maailman kaikki sorretut liittävät toivonsa kestävästä rauhasta ja tasa-arvoisten kansojen veljellisestä yhteistyöstä, riiston kahleista vapautumisesta ja kommunismin rakentamisesta.

O.W. KUUSINEN

Pravda, 6. marraskuuta

1949